

Arrest

nr. 290 517 van 19 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 juli 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 juli 2020 om internationale bescherming. Op 14 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in Toutou, Barkhalakhel, Sherzad, Nangarhar, Afghanistan. U kreeg geen enkele vorm van onderwijs en bent bijgevolg analfabeet.

Uw vader werd lang geleden gedood door de Taliban, waarna uw paternale oom Malik Jeypour verantwoordelijk werd voor u en uw gezin. Als dorpshef en belangrijk, maar ongehoorzaam lid van de Taliban was deze oom een erg bekend figuur. Tweeënhalf jaar geleden (2018 of 2019) werd Malik Jeypour gedood door mede-Talibanlid Nurallam, nadat Nurallam Jeypour beschuldigd had van de moord op Malik Zatar, een stammenleider van Lokmankhel. Daarna nam uw andere paternale oom, Aziz Ul Rahman, de taak van Malik Jeypour over en liet daarbij Talibanleden uit verschillende plaatsen komen, die een ravage aanrichtten aan de infrastructuur in de regio.

De overheid voerde ondertussen om de twee à drie dagen raids uit op uw huis. Daarbij vroegen ze met foto's naar u en uw oom, die overgeleverd moesten worden. Vervolgens bliezen ze uw huis ook op, en doodden een aantal dorpelingen: een mechanicus; twee broers en openbaar vervoerschauffeurs, R(...) en C(...); D(...) A(...), wiens huis ze ook opbliezen; en A(...), een leerkracht. Vervolgens verzamelde Aziz Ul Rahman zijn manschappen en dwong ook kinderen om te vechten. Daarbij raakte Aziz Ul Rahman zelf gewond, waarna hij naar Pakistan werd afgevoerd.

Vier maanden na de dood van Malik Jeypour werd zijn moordenaar Nurallam gedood door M(...), de assistent van Aziz Ul Rahman, die u vervolgens opdroeg de verantwoordelijkheid voor de dood van Nurallam als weerwraak voor de dood van uw oom op u te nemen. Hoewel u dat niet expliciet deed, verspreidde het gerucht zich snel en kreeg u daar veel waardering voor van uw dorpsgenoten. Nurallam werd echter opgevolgd door zijn broer, waarop een stammenoorlog uitbrak tussen uw stam, Khadikhel, en die van Nurallam, Lokmankhel. De mensen van uw stam werden hierdoor zeer verontrust en zij durfden hun huizen niet meer te verlaten.

U vluchtte naar het huis van uw maternale oom E(...) nadat de broer van Nurallam M(...) had verjaagd, waarna ook u het huis niet meer mocht verlaten. Toen er buiten gemaskerde mannen opdoken die u of uw oom zouden neerschieten, beslisten uw oom en uw moeder u naar Europa te sturen.

Uw moeder en uw maternale oom E(...) werden hierdoor ongerust en stuurden u na een jaar weg. U vreest de overheid, maar ook de Taliban, die u zal vermoorden omdat u hen niet vervoegde als opvolger van uw ooms en omdat uw familie verantwoordelijk wordt gesteld voor de vele moorden. Ook over Daesh ging het gerucht de ronde dat ze jullie allemaal wilden vermoorden.

U vertrok met de auto uit het naburige dorp Kanday, waarna u via Turkije naar Griekenland ging. U trok vervolgens door Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 29 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u taskara's neer van uzelf en van uw paternale oom Malik Jeypour; foto's en video's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immer vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 29

juli 2020 net geen 17 jaar oud te zijn (geboren op 31 juli 2003). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 5 augustus 2020 een leeftijd werd toegekend van minimum 23 jaar oud, waarschijnlijk nog ouder — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige.

Bovendien blijkt u ook een taskara te hebben voorgelegd, uitgegeven op 10/05/1396, waarop uw leeftijd vermeld staat als 14. Dit zou uw leeftijd ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming inderdaad op 17 brengen, dit in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Het verschil van minstens zes jaar is dermate frappant, dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de echtheid van deze taskara. Bovendien geeft u zelf aan uw leeftijd niet te kennen en uzelf enkel als zeventienjarige te hebben voorgedaan omdat anderen dit u voordeden. (CGVS p. 5) Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar gezocht zou worden door de Taliban omdat u vluchtte toen ze u een belangrijke functie aanboden en door de overheid vanwege uw banden met de Taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

U stoelt ten eerste uw vrees in hoofdzaak op problemen die u zou hebben gekend omwille van de hoge profielen van uw paternale ooms bij de Taliban, maar u bent er niet in geslaagd uw relatie met deze mannen aannemelijk te maken. Ten eerste kan u om uw relatie met Malik Jeypour te staven niets anders voorleggen dan zijn taskara, waarvan u stug volhoudt dat het een originele taskara is (CGVS p. 26), hoewel het document zelf vermeldt dat het om een duplicaat gaat (CGVS p. 19). Ter bewijs van uw familieband met Malik Jeypour werpt u op dat u anders zijn taskara niet zou kunnen hebben (CGVS p. 26). Zoals blijkt uit de flagrant foute leeftijd die op uw eigen voorgelegde taskara staat, zie supra, bent u echter in staat om aan niet-authentieke taskara's te raken. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in dit geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

Ten tweede legt u om uw beweerde relatie met Aziz Ul Rahman te bewijzen helemaal niets voor.

Ten derde vertoont uw kennis over de Taliban dermate grote hiaten dat uw beweerde zeer dichte betrokkenheid ongeloofwaardig is. U spreekt over verschillende landen waar de verschillende groepen binnen de Taliban voor werken, maar u gevraagd om welke landen het zou gaan moest deze en verdere informatie hieromtrent schuldig blijven (CGVS p. 23). U verklaart alle collega's van Malik Jeypour te kennen (CGVS p. 26), maar kent Zarwali, Sifatullah en Ghondi niet (CGVS 2 p. 3-4), die nochtans alle drie bekend stonden als commandanten van Malik Jeypour. Ook Talibancommandant Mutmaeen is u onbekend (CGVS 2 p. 3). Zargai kan u wel aanduiden als assistent van Jeypour, maar u verklaart dat hij nog leefde bij de dood van Malik Jeypour in 2018 (CGVS 2 p. 4). Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat hij reeds werd gedood in 2015. Naast dit tekort aan objectieve kennis, kan u ook geen enkele indicatie geven van waar Malik Jeypour en zijn collega's over praatte (CGVS p. 26). Van de informatie die u wel kan geven over Malik Jeypour geeft u zelf toe dat deze op internet te vinden is (CGVS p. 24-26), waardoor deze informatie an sich geen indicatie kan zijn van uw verwantschap. De grote hiaten in uw kennis zorgen er echter wel voor dat uw verklaringen over uw verwantschap ongeloofwaardig zijn.

Al deze elementen samen doen besluiten dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat u verwant was met hooggeplaatste Talibanleden, waardoor ook de voorgehouden vrees voor vervolging die u daarop stoelt op losse schroeven komt te staan.

Ten tweede beweert u te zijn gevlucht omdat de Taliban u tot de opvolger van uw paternale oom Aziz Ul Rahman wilde vormen (CGVS p. 28). Zelfs indien het CGVS uw verwantschap met deze mannen zou

aanvaarden –quod non- slaagt u er niet in deze wil tot rekrutering geloofwaardig te maken. Ten eerste verklaart u zelf niet betrokken te zijn geweest bij de Taliban (CGVS p. 29). U verklaart enkel thee heen en weer te hebben gebracht naar het gastenhuis van Malik Jeypour (CGVS p. 13), waarbij u blijkbaar zelfs helemaal niets opving van de gevoerde gesprekken (CGVS p. 26). Ook uw oom Aziz Ul Rahman vergezelde u niet meer toen hij commandant was geworden (CGVS p. 29). Uw moeder verbood u namelijk vaak naar buiten te gaan (CGVS p. 13; 29), en u verstopte zich in huis als de assistent van Aziz Ul Rahman u kwam halen om ergens heen te gaan met Aziz Ul Rahman (CGVS p. 30). Het is ongeloofwaardig dat de Taliban iemand tot commandant zou willen maken die zo duidelijk niets te maken had of wilde hebben met hun organisatie.

Ten tweede bezat u ook geen vaardigheden die u interessant maakten als commandant voor de Taliban. U hebt nooit scholing genoten, ook geen religieuze, en ging zelfs niet naar de moskee (CGVS p. 13). Ook verklaart u nooit een geweer afgevuurd te hebben (CGVS p. 20). Het is volledig ongeloofwaardig dat de Taliban iemand die geen enkele ervaring heeft met religie of vuurwapens tot commandant zou willen maken.

Ten derde verklaart u dat de Taliban u als opvolger wilde omdat u familie was van uw ooms (CGVS p. 30), maar als dit argument de doorslag gaf, zou het ongeloofwaardig zijn dat ze u verkozen boven uw vriend M(...). Niet alleen verklaart u dat hij de zoon van Aziz Ul Rahman is, en dus veel directer verwant aan de vorige commandanten, maar vooral werkte hij al voor de Taliban en zag u hem steeds met een wapen (CGVS p. 19). Zowel op het vlak van verwantschap als op het vlak van ervaring is het dus ongeloofwaardig dat de Taliban u zou verkiezen als commandant boven M(...). U verklaart dat ze hem niet wilden omdat hij al bij de Taliban zat en omdat ze al wisten dat hij bij hen zat (CGVS p. 30), maar logisch gezien zou dat hem net een voordeel moeten opleveren.

Ten vierde is het volstrekt ongeloofwaardig dat de Taliban u net als commandant zou willen hebben omdat u dat absoluut niet wilde (CGVS p. 30). Een commandant die met geweld gedwongen moet worden om dit te zijn, zou namelijk geen effectieve leider zijn. Bijgevolg zijn uw verklaringen dat de Taliban dreigvideo's maakte, uw maternale oom in elkaar sloeg en uw moeders arm brak (CGVS p. 30) om u te overtuigen hun commandant te worden, volstrekt ongeloofwaardig.

Samen doen deze elementen besluiten dat uw verklaringen over de plannen die de Taliban met u had volstrekt ongeloofwaardig zijn. Aangezien dit de kern uitmaakt van uw angst, ondermijnt dit ook de geloofwaardigheid van de rest van uw relaas.

Ten derde haalt u aan dat ook de overheid u vervolgde omwille van uw banden met de Taliban. Deze vervolging vloeit voort uit uw profiel dat supra reeds als ongeloofwaardig is bestempeld en heeft bijgevolg al geen grond. Zelfs indien het CGVS uw hypothetische profiel echter als aannemelijk zou beschouwen – quod non- verleent u geen geloofwaardigheid aan uw vervolging door de overheid. U weet uw verklaringen over de raids die de overheid uitvoerde op uw huis namelijk niet aannemelijk te maken. Ten eerste zijn uw verklaringen over de raids tegenstrijdig. U verklaarde eerst dat de overheid iedereen die ze aantroffen in jullie huis doodden (CGVS p. 23), om na enkele vragen te stellen dat alle vrouwen die als enigen aanwezig waren niet gedood werden, maar uit het huis werden gegooid en ondervraagd (CGVS p. 23). Nog enkele vragen later stelt u dan weer dat er niemand aanwezig was in uw huis tijdens de raid (CGVS p. 24). Deze tegenstrijdigheden zijn dermate fundamenteel dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig ondermijnen.

Ten tweede verklaart u dat de overheid foto's van u, Aziz Ul Rahman en Malik Jeypour toonde en dat ze vroegen waar jullie waren (CGVS p. 23). De raid vond echter plaats na de dood van Malik Jeypour, die zelfs in de pers verscheen, dus het is niet aannemelijk dat de overheid nog op zoek zou zijn naar deze dode Talibanleider.

Ten derde is het niet aannemelijk dat de overheid specifiek naar u op zoek was. U verklaart namelijk dat zij niet enkel uw eigen huis aanviel, maar ook raids uitvoerde op naburige huizen op zoek naar de Taliban (CGVS p. 24). U bevond zich zelf echter in het huis van uw maternale oom, dat niet ver weg lag (CGVS p. 24). Dat de overheid het huis van dit dichte familielid links liet liggen, maakt het niet aannemelijk dat ze naar u op zoek waren.

Deze elementen samen doen besluiten dat u ook uw verklaringen over de vervolging door de overheid niet aannemelijk weet te maken. De snel opeenvolgende tegenstrijdigheden doen bovendien vermoeden dat u dit deel van uw relaas opbouwde gedurende uw procedure en het persoonlijk onderhoud.

Ten vierde komt het relaas dat u uiteenzette tijdens uw persoonlijke onderhouden op het CGVS op 14 juni en 3 augustus 2021 absoluut niet overeen met de verklaringen die u op 29 juni 2020 aflegde in het kader van uw asielaanvraag (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV)). U vermeldde de kern van het relaas dat u vertelde op het CGVS toen helemaal niet, namelijk de identiteit van uw ooms als Talibancommandanten. Na confrontatie verklaart u dat u niet over uw ooms sprak omdat daar niet naar gevraagd werd en dat u wel over de Taliban sprak, maar dat er werd gezegd dat u dat voor het interview op het CGVS moest houden (CGVS p. 31). Niet alleen is deze verklaring niet geloofwaardig, bovendien zijn uw verklaringen over de Taliban wel degelijk genoteerd op 29 juni 2020, maar verklaarde u toen niets over uw ooms. U verklaarde enkel dat de Taliban u dwong om naar de madrassa te gaan tegen uw wil. U verklaarde dat u in de problemen was gekomen omdat u tegen uw vrienden zei dat u de Taliban om die reden zou aanklagen en dat de Taliban u er daarom van verdacht hen verraden te hebben nadat ze werden aangevallen door de autoriteiten (NBMV). U ontkent dat dat uw verklaringen waren (CGVS p. 31), maar deze verklaringen wijken zo hard af van het relaas dat u later vertelde, dat het niet geloofwaardig is dat dit verklaard kan worden door uw honger op dat moment, zoals u aanhaalt (CGVS p. 20; 31).

Naast deze flagrante tegenstrijdigheden, gaf u op 29 juni 2020 ook aan slechts drie maanden eerder te zijn vertrokken uit Afghanistan, waar u op het CGVS vertelde dat u een jaar onderweg was geweest (CGVS p. 20).

Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Ten vijfde weet u uw verklaringen omtrent de dood van Nurallam niet geloofwaardig te maken. U verklaarde ten eerste dat Nurallam gedood werd ongeveer een jaar voor uw vertrek (CGVS p. 31), dus in de zomer van 2018 (nvdr). Uit informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt echter dat Nurallam reeds stierf in 2014, bij een overheidsoperatie. Ten tweede is het niet aannemelijk dat M(...), die Nurallam volgens uw verklaringen om het leven bracht, u zou dwingen om de eer voor deze moord op te strijken. U verklaart dat hij dat deed opdat u de macht van Malik Jeypour terug zou krijgen (CGVS p. 30), maar deze redenering is supra reeds ontkracht. Deze elementen leiden ertoe dat uw verklaringen omtrent de dood van Nurallam niet geloofwaardig zijn, en dat bijgevolg ook uw vervolging door de nabestaanden van Nurallam geen grond meer heeft. Bovendien weet u uw acute vrees hiervoor ook afzonderlijk niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk zelf dat er helemaal niets gebeurde tussen de moord op Nurallam en uw vertrek een jaar later (CGVS p. 31), wat niet overeen komt met uw voorgehouden acute vrees voor vervolging.

Ten zesde bevat uw relaas op het CGVS ook enkele ad hoc-toevoegingen die uw geloofwaardigheid ondermijnen. Zo verklaart u eerst dat uw ooms Y(...) en A(...) gedood werden door uw paternale stiefneven (CGVS p. 10). Als er naar uw exacte familieband met deze neven wordt gevraagd, zegt u plots dat het om burens gaat (CGVS p. 12). Het is echter onwaarschijnlijk dat u hen in dat geval een specifieke aanduiding als paternale stiefneven zou geven. Bovendien zegt u ook geen informatie te hebben over hun ouders en zegt u dat ze niemand hebben in het dorp (CGVS p. 12), wat opmerkelijk is indien het om uw burens gaat. U verklaart eerst geen informatie te hebben omtrent de redenen voor de dood van Y(...) en A(...) (CGVS p. 10), pas bij een expliciete vraag naar een grondconflict geeft u aan dat dit de reden was (CGVS p. 16). Deze verklaring lijkt dus een groot ad hoc-karakter te hebben.

Ten zevende zijn uw verklaringen over de geruchten die rondgingen dat Daesh u wilde vermoorden blote en hypothetische beweringen (CGVS p. 22). In het licht van de ongeloofwaardigheid van de rest van uw relaas, zoals supra uit de doeken gedaan, leidt dat ertoe dat u ook deze verklaringen niet aannemelijk weet te maken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde: Italië en Frankrijk (CGVS p. 20-21). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uw eigen taskara werd supra reeds behandeld, en het waarschijnlijk niet-authentieke karakter van dit document doet eenzelfde karakter vermoeden bij de

taskara van uw oom. Op de foto's en in de video's die u neerlegt bent u zelf niet herkenbaar in beeld, en ze leveren bijgevolg geen bewijs voor uw voorgehouden band met de maliks of de andere personen op de beelden. Eén van de video's bevat wel degelijk een bedreiging ten opzichte van iemand die G(...) heet, maar aan dergelijke privéfoto's en video's kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden (op)genomen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 3/08/2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een

ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen

de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en

humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO

Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève).

Verzoeker citeert de vluchtelingendefinitie uit artikel 1, A van het Verdrag van Genève en geeft een theoretische uitleg over de criteria, die hij als volgt toepast op zijn persoonlijke situatie:

"In casu, blijkt ontegensprekelijk uit de voorgaande en de bespreking hierna dat de voorwaarden voldaan zijn om als vluchteling in de zin van de Conventie van Geneve en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet herkend te worden.

De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico gedood te worden door de Afghaanse veiligheidsdienst wegens de band van zijn familie met de Taliban. Zo blijkt dat zijn paternale ooms Malik Jeypour en Aziz UI Rahman Talibancommandanten waren. In de strijd van de Afghaanse overheid tegen de taliban en de familie van verzoeker, werd de gezinswoning van verzoeker door de overheid opgeblazen en kwamen aantal dorpelingen hierom.

Na de dood van zijn paternale ooms (Malik Jeypour en Aziz UI Rahman), werd verzoeker uitdrukkelijk door de Taliban gevraagd om opleiding bij de Taliban te volgen met de bedoeling in de toekomst de rol van zijn paternale ooms over te nemen. Gezien het gevaar om als lid van Taliban te zijn, heeft verzoeker de uitnodiging van de Taliban niet aanvaard. Reden waarom verzoeker tot op heden door de Taliban wordt gezocht. Er is tot op heden een nakende risico door de Taliban gedood te worden omdat verzoeker de Taliban als opvolger van zijn paternale ooms niet vervoegde.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker objectieve aanwijzen gegeven heeft met een redelijkerwijze te verwachten vervolging. Uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag in het administratief dossier stelt Uw Raad vast dat verzoeker gegrond vrees voor vervolging in Afghanistan heeft, zijnde vervolging door de Afghaanse overheid en de Taliban.

In het licht van het gevaar gerekruteerd en gedood te worden, had verzoeker geen ander keuze dan zijn land van herkomst te verlaten. ...

Verzoeker is van mening dat zijn vrees voor vervolging aannemelijk is en dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van de Conventie van Geneve en de Vreemdelingenwet, aangezien hij daadwerkelijk door de Afghaanse overheid en de Taliban wordt vervolgd.

Dienvolgens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing schuldig gemaakt heeft aan de schending van voormelde normen wegens de weigering van internationale bescherming aan verzoeker te verlenen.

Indienen Uw Raad van mening zou zijn dat de motivering van de bestreden beslissing conform is aan de vigerende normen, is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing eveneens schuldig gemaakt heeft aan de schending van de hierna vermelde normen."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van de artikelen 2 en 3 van "de wet van 29 juli 1991, meer bepaald de materiële motiveringsplicht" – uit de verdere uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat verzoeker doelt op zowel de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen als de materiële motiveringsplicht –, van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, van het non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft een theoretische toelichting bij de uitdrukkelijke en materiële motiveringsplicht en wijst op het bepaalde in de artikelen 49/3 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet zijn tweede middel verder uiteen als volgt:

"In casu, heeft de Commissaris-generaal de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van de aanvraag om subsidiaire bescherming zich beperkt tot zeer eigenaardig overwegingen in het kader van het onderzoek naar de verwantschap van verzoeker met Talibancommandanten waaronder zijn paternale ooms Malik Jeypour en Aziz Ul Rahman.

Het is duidelijk dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker niet naar recht heeft gemotiveerd en tot een onredelijke besluit is gekomen.

Verzoeker verloopt de argumenten van de bestreden beslissing die hierna worden weerlegd.

Ten eerste is het CGVS ten onrecht van mening dat de asielmotieven van verzoeker niet geloofwaardig zijn wegens de aangegeven leeftijd van verzoeker. Volgens de bestreden beslissing "(...)"

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat de motivering van het CGVS in strijd is met de materiële motiveringsplicht in samen lezen met het redelijkheidsbeginsel. De asielinstanties van België, waaronder het CGVS, zijn perfect op de hoogte dat in Afghanistan geen behoorlijk registratie van geboorte wordt gehouden. Dit houdt in dat 90 % van de bevolking in Afghanistan hun geboortedatum en leeftijd niet kennen. Deze laatste komt meestal voor bij mensen die in de platteland wonen. Meer nog, de Afghaanse context en cultuur zorg ervoor dat merendeel van Afghanen, waaronder verzoeker, hun leeftijd niet kennen.

Voormelde fenomeen wordt door de bestreden beslissing niet betwist. Reden waarom voor verzoeker onduidelijk is waarom het CGVS van mening is dat verzoeker de asielinstanties probeerde te misleiden terwijl deze beslissing reeds niet betwist dat wegens de Afghaanse context en cultuur, verzoeker niet in staat is zijn werkelijk leeftijd te kennen.

Dienvolgens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing niet conform is aan de materiële motiveringsplicht.

Ten tweede, is de bestreden beslissing van mening dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft. Volgens het CGVS bij monde van de bestreden beslissing, "(...)"

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag voor internationale bescherming een taskara van zijn paternale oom Malik Jeypour neergelegd heeft. Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing de inhoud van deze taskara niet betwist. De gegevens van deze taskara komen overeen met de profiel van Malik Jeypour en de familiale band met verzoeker.

Meer nog, tijdens zijn persoonlijk onderhoud met het CGVS, heeft verzoeker aannemelijk informatie omtrent zijn paternale ooms, Malik Jeypour en Aziz Ul Rahman, gegeven. Zo heeft verzoeker zonder moeite informatie omtrent de collega's van Malik Jeypour gegeven. Eveneens informatie omtrent de

vergadering tussen zijn paternale ooms en andere leden van de Taliban. Verzoeker merkt eveneens op dat de bestreden beslissing niet betwist dat Malik Jeypour en Aziz Ul Rahman Talibancommandanten waren. Naast informatie omtrent zijn paternale ooms, heeft verzoeker eveneens aanzienlijk informatie omtrent de Taliban gegeven.

Uit voormelde informatie tijdens zijn persoonlijk onderhoud met het CGVS, blijkt dat verzoeker verwantschap met Malik Jeypour en Aziz Ul Rahman heeft. Reden waarom verzoeker door de Afghaanse overheid wordt gezocht en dat verzoeker hierdoor een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Ten derde, beweert de bestreden beslissing ten onrecht dat verzoeker niet in aanmerking voor internationale bescherming komt omdat verzoeker geen opvolger is van zijn paternale ooms Aziz Ul Rahman. Volgens de bestreden beslissing, "(...)".

Hieruit blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing niet conform is aan de essentie van de materiële motiveringsplicht juncto het redelijkheidsbeginsel. Ten eerste merkt verzoeker op dat er geen algemeen criteria is bij de rekrutering van Taliban. Het feit dat verzoeker een verwantschap met Malik Jeypour en Aziz Ul Rahman is voor de Taliban voldoende om verzoeker te willen rekruteren. De rekrutering van verzoeker door de Taliban heeft tot doel verzoeker op te leiden waarna hij in de toekomst de functie van zijn paternale ooms kan overnemen. Het spreekt voor zich dat bij de rekrutering dat verzoeker niet onmiddellijk een commandant wordt. Deze laatste blijkt de verkeerde interpretatie van de bestreden beslissing te zijn. Reden waarom verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing niet conform is.

Ten slotte, merkt Uw Raad op dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie na de machtsovername door de Taliban in Afghanistan en de rechtspraken van het Hof van Justice en het EHRM hieromtrent niet afdoende door de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Met als gevolg dat de bestreden beslissing tot een onredelijke besluit is gekomen.

Wat is de socio-economische en humanitaire situatie op heden in Afghanistan na voormelde machtsovername door de taliban? Omtrent de gestelde vraag heeft Uw Raad geen onderzoeksbevoegdheid en de bestreden beslissing heeft hieromtrent geen afdoende antwoord gegeven. Verzoeker wijst erop dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan, tot op heden aanleiding gegeven heeft tot een buitengewone precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Meer bepaald, na voormelde machtsovername en tot op heden, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen als actor in Afghanistan niet langer aanwezig zijn - een volledige terugtrekking van deze actoren.

Naar aanleiding van de terugtrekking van voormelde actoren, is het huidige regime van Taliban door, de internationale gemeenschap tot op heden niet erkend.

De toestroming van humanitaire hulp in Afghanistan tot op heden bestaat niet. Er is tot op heden geen internationale hulp naar Afghanistan. Er is een verstoring van de handel en het banksysteem met een hyperinflatie, een inkrimping van de economie en een tekort aan cash tot gevolg.

Families in Afghanistan worden op heden noodgedwongen om hun kinderen (voornamelijk meisjes) te verkopen teneinde van huidige precaire socio-economische situatie te ontsnappen.

Er is een reële risico dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen met de onmogelijkheid voor elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting tot gevolg.

De huidige precaire socio-economische situatie in Afghanistan veroorzaakt door de machtsovername van de Taliban en de volledige terugtrekking van internationale troepen en NGO's geeft zonder twijfel aanleiding tot een schending van het non-refoulementbeginsel zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM in samenlezen met artikel 48/4, § 2, b & c van de Vreemdelingenwet bij een mogelijke terugkeer van verzoeker naar Afghanistan.

Uit voorgaande dient dan ook te worden besloten dat de status van subsidiaire bescherming aan verzoeker kan worden toegekend."

2.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 10 februari 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van

23 september 2022, het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2017, het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, de COI Query “*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022 en de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat het non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er ernstige twijfels bestaan over de door hem opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd, omdat (B) hij er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Afghanistan, waar hij gezocht zou worden door de taliban omdat hij vluchtte toen ze hem een belangrijke functie aanboden en door de overheid vanwege zijn banden met de taliban, nu (i) hij zijn vrees in hoofdzaak stoelt op problemen die hij zou hebben gekend omwille van de hoge profielen van zijn paternale ooms bij de taliban, maar er niet in geslaagd is zijn relatie met deze mannen aannemelijk te maken, (ii) zelfs indien het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) zijn verwantschap met deze mannen zou aanvaarden – *quod non* – hij er niet in slaagt de wil van de taliban om hem te rekruteren geloofwaardig te maken, (iii) de door hem aangehaalde vervolging door de overheid omwille van zijn banden met de taliban geen grond heeft daar zij voortvloeit uit zijn profiel dat *supra* reeds als ongeloofwaardig is bestempeld en hij hier verder geen geloofwaardigheid aan verleent daar hij zijn verklaringen over de raids die de overheid uitvoerde op zijn huis niet aannemelijk weet te maken, (iv) het relaas dat hij uiteenzette tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het CGVS op 14 (*sic*) juni en 3 augustus 2021 absoluut niet overeenkomt met de verklaringen die hij op 29 juni (*sic*) 2020 aflegde in het kader van zijn asielaanvraag,

(v) hij zijn verklaringen omtrent de dood van Nurallam niet geloofwaardig weet te maken, (vi) zijn relaas op het CGVS ook enkele *ad hoc*-toevoegingen bevat die zijn geloofwaardigheid ondermijnen, (vii) zijn verklaringen over de geruchten die rondgingen dat Daesh hem wilde vermoorden blote en hypothetische beweringen zijn, (viii) hij geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde, en (ix) de documenten die hij neerlegde ter staving van zijn relaas niet van die aard zijn dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen, omdat (C) hij evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban en de (voormalige) Afghaanse overheid. Verzoeker verklaart dat zijn vader lang geleden gedood werd door de taliban en dat sindsdien een oom langs vaderszijde, Malik Jeypour genaamd, verantwoordelijk was voor hem en zijn gezin. Malik Jeypour zou als stammenleider en dorpshoofd veel macht hebben uitgeoefend in het district Sherzad van de provincie Nangarhar en werkzaam zijn geweest als commandant bij de lokale taliban. Hij zou zich echter niets hebben aangetrokken van de bevelstructuur van de taliban en omwille van zijn ongehoorzaamheid zijn gedood door een ander talibanlid, Nurallam genaamd. Daarop zou een andere oom van verzoeker langs vaderszijde, Aziz Ul Rahman, de taak van Malik Jeypour hebben overgenomen. Naarmate Aziz Ul Rahman machtiger werd, zou hij ook talibanleden uit andere plaatsen hebben aangetrokken die naar verzoekers regio kwamen en er vernielingen aanrichtten. De (voormalige) overheid zou geregeld raids hebben uitgevoerd op verzoekers huis en daarbij gevraagd hebben naar verzoeker en zijn oom. Verzoeker zou zich evenwel niet meer daar bevonden hebben, doch wel in het huis van een oom langs moederszijde die voor hem verantwoordelijk was geworden na de dood van Malik Jeypour. Aziz Ul Rahman zou tijdens de gevechten op gegeven moment gewond zijn geraakt en naar Pakistan zijn afgevoerd. Vier maanden na de dood van Malik Jeypour zou diens moordenaar Nurallam gedood zijn door een assistent van Aziz Ul Rahman. Deze assistent zou vervolgens verzoeker opgedragen hebben publiekelijk te verkondigen dat hij Nurallam gedood had uit wraak voor de dood van Malik Jeypour en dit gerucht ook zelf hebben verspreid, waardoor verzoeker veel waardering zou hebben gekregen van zijn dorpsgenoten. Nurallam zou echter zijn opgevolgd door diens broer, waarop een stammenoorlog zou zijn uitgebroken tussen verzoekers stam, Khadikhel, en die van Nurallam, Lokmankhel. Toen de situatie grimmiger werd en de broer van Nurallam de assistent van Aziz Ul Rahman verjaagde, zou verzoeker naar het huis van zijn oom langs moederszijde zijn gegaan en er niet meer buitengekomen zijn. Toen er buiten gemaskerde mannen opdoken die verzoeker of zijn oom zouden neerschieten, zou zijn oom besloten hebben verzoeker naar Europa te sturen.

Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat de taliban hem zullen vermoorden omdat hij zich onttrokken heeft aan zijn taak als opvolger van zijn ooms. Tevens zou de (voormalige)

overheid verzoeker zoeken omwille van zijn betrokkenheid bij de taliban. Daarnaast zou verzoeker geruchten hebben opgevangen dat Daesh hem en de zijnen wou doden.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd. Blijkens de gegevens opgenomen in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling die op 29 juli 2020 werd ingevuld verklaarde verzoeker toen geboren te zijn op 31 juli 2003 en dus net geen zeventien jaar oud te zijn (administratief dossier (hierna: AD), stuk 8, Deel DVZ, 'fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling'). Echter is na medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie gebleken dat verzoeker op datum van 5 augustus 2020 ouder was dan achttien jaar, waarbij werd vastgesteld dat hij toen minimum 23 jaar oud was en zijn werkelijke leeftijd waarschijnlijk nog hoger lag (AD, stuk 8, Deel DVZ, beslissing Dienst Voogdij van 17 augustus 2020). In zoverre verzoeker ter staving van zijn verklaarde leeftijd verwijst naar de door hem neergelegde *taskara* (AD, stuk 6, 'Documenten', nr. 1), wijst de Raad op informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen zijn (AD, stuk 7, 'Landeninformatie', nr. 5, COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)). De door verzoeker neergelegde *taskara* vormt derhalve geen (sluitend) bewijs van zijn identiteit, waaronder zijn leeftijd. Bovendien gaf verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf aan zijn leeftijd niet te kennen en zich enkel als zeventienjarige te hebben voorgedaan omdat anderen hem dit voordeden (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 15 juni 2021). Verzoeker slaagt er niet in zijn verklaringen aangaande zijn leeftijd te vergoelijken door er in zijn verzoekschrift op te wijzen "*dat in Afghanistan geen behoorlijk registratie van geboorte wordt gehouden*" en "*dat 90 % van de bevolking in Afghanistan hun geboortedatum en leeftijd niet kennen*". Waar nog kan worden aangenomen dat verzoeker, net zoals veel andere Afghanen afkomstig uit ruraal gebied, zijn exacte geboortedatum en leeftijd niet kent, is een verwijzing naar "*de Afghaanse context en cultuur*" allerminst afdoende om een dermate frappant verschil tussen zijn verklaarde leeftijd en zijn werkelijke leeftijd vastgesteld na leeftijdsonderzoek, zijnde minstens zes jaar, te verklaren of verschonen. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dan ook met reden dat het er alle schijn van heeft dat verzoeker de Belgische asielinstanties doelbewust heeft proberen te misleiden door zich gevoelig jonger voor te doen dan hij in werkelijkheid is, wat afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Verder stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn vrees om bij terugkeer naar zijn land van herkomst door de taliban te worden vervolgd in hoofdzaak stoelt op problemen die hij voor zijn vertrek zou hebben gekend omwille van de hoge profielen van zijn ooms langs vaderszijde bij de taliban. Bijgevolg mag van hem worden verwacht dat hij zijn voorgehouden familiale band met deze mannen *in concreto* aannemelijk maakt. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Ter staving van zijn relatie met Malik Jeypour legde verzoeker slechts de *taskara* van deze persoon voor, waarvan hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS volhield dat het een originele *taskara* betreft, hoewel het document zelf vermeldt dat het om een duplicaat gaat (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 15 juni 2021, p. 19, 26 en AD, stuk 6, 'Documenten', nr. 2). Gelet op deze vaststelling alsook voormelde informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, kan deze *taskara* niet volstaan om verzoekers familiale band met Malik Jeypour aan te tonen, in weerwil van wat verzoeker voorhoudt. Dat de bestreden beslissing de inhoud van deze *taskara* niet betwist en de gegevens ervan overeenkomen met het profiel van Malik Jeypour en verzoekers voorgehouden familiale band met hem, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Ter staving van zijn beweerde relatie met Aziz Ul Rahman legde verzoeker geen enkel document voor.

De foto's en videofragmenten die verzoeker het CGVS op 10 augustus 2021 na zijn tweede persoonlijk onderhoud via zijn advocaat heeft bezorgd vermogen evenmin de familiale band met Malik Jeypour en Aziz Ul Rahman te staven (AD, stuk 5, e-mails van 10 augustus 2021 en stuk 6, 'Documenten', nr. 3). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt en door verzoeker niet wordt betwist, komt verzoeker op deze foto's en video's zelf niet herkenbaar in beeld. Aan dergelijke privéfoto's en -video's kan hoe dan ook maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering

van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bovendien bevatten deze foto's en beelden geen objectieve aanwijzingen wat betreft de plaats waar, het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin zij werden gemaakt en geeft verzoekers advocaat hierover evenmin enige toelichting.

Voorts kunnen ook verzoekers verklaringen niet getuigen van de beweerde nauwe band met twee talibancommandanten, gelet op de grote hiaten in verzoekers kennis over de taliban. De commissaris-generaal zet hierover in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteen:

“U spreekt over verschillende landen waar de verschillende groepen binnen de Taliban voor werken, maar u gevraagd om welke landen het zou gaan moest deze en verdere informatie hieromtrent schuldig blijven (CGVS p. 23). U verklaart alle collega's van Malik Jeypour te kennen (CGVS p. 26), maar kent Zarwali, Sifatullah en Ghondi niet (CGVS 2 p. 3-4), die nochtans alle drie bekend stonden als commandanten van Malik Jeypour. Ook Talibancommandant Mutmaeen is u onbekend (CGVS 2 p. 3). Zargai kan u wel aanduiden als assistent van Jeypour, maar u verklaart dat hij nog leefde bij de dood van Malik Jeypour in 2018 (CGVS 2 p. 4). Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat hij reeds werd gedood in 2015. Naast dit tekort aan objectieve kennis, kan u ook geen enkele indicatie geven van waar Malik Jeypour en zijn collega's over praatte (CGVS p. 26). Van de informatie die u wel kan geven over Malik Jeypour geeft u zelf toe dat deze op internet te vinden is (CGVS p. 24-26), waardoor deze informatie an sich geen indicatie kan zijn van uw verwantschap. De grote hiaten in uw kennis zorgen er echter wel voor dat uw verklaringen over uw verwantschap ongeloofwaardig zijn.”

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift tegen dat hij tijdens zijn persoonlijke onderhouden op het CGVS aannemelijke informatie over zijn ooms langs vaderszijde heeft gegeven en wijst op door hem gegeven informatie omtrent de collega's van Malik Jeypour en omtrent vergaderingen tussen zijn ooms en andere leden van de taliban. Daarbij gaat verzoeker geheel voorbij aan de hoger aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de namen van meerdere collega's van Malik Jeypour bij verzoeker geen belletje deden rinkelen en dat hij één van de genoemde personen weliswaar kon aanduiden als een assistent van Malik Jeypour, maar hierover verkeerdelijk verklaarde dat die nog leefde op het moment van de dood van Malik Jeypour in 2018, nu uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat deze man reeds werd gedood in 2015. Door zonder meer het tegendeel te beweren, weerlegt verzoeker voorts geenszins dat hij geen informatie kon geven over de inhoud van de gesprekken tussen Malik Jeypour en diens collega's. Waar de commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat Malik Jeypour en Aziz Ul Rahman talibancommandanten waren, maakt verzoeker met zijn uiterst gebrekkige verklaringen zijn beweerde verwantschap met deze personen niet *in concreto* aannemelijk. Verzoeker betwist bovendien niet dat veel informatie over Malik Jeypour voor iedereen op het internet te vinden is, zoals hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 15 juni 2021, p. 25). Een louter verwijzen naar de feitelijke kennis die hij wel over Malik Jeypour en Aziz Ul Rahman, en over de taliban bij uitbreiding, kon tentoonspreiden weegt derhalve niet op tegen voorgaande vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal met reden besluit dat aan verzoekers verklaringen over zijn verwantschap met voormelde talibancommandanten geen geloof kan worden gehecht.

De commissaris-generaal overweegt verder dat zelfs indien het CGVS zijn verwantschap met Malik Jeypour en Aziz Ul Rahman zou aanvaarden – *quod non* –, verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omdat de taliban hem wilden rekruteren als opvolger van deze mannen. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“Ten eerste verklaart u zelf niet betrokken te zijn geweest bij de Taliban (CGVS p. 29). U verklaart enkel thee heen en weer te hebben gebracht naar het gastenhuis van Malik Jeypour (CGVS p. 13), waarbij u blijkbaar zelfs helemaal niets opving van de gevoerde gesprekken (CGVS p. 26). Ook uw oom Aziz Ul Rahman vergezelde u niet meer toen hij commandant was geworden (CGVS p. 29). Uw moeder verbood u namelijk vaak naar buiten te gaan (CGVS p. 13; 29), en u verstopte zich in huis als de assistent van Aziz Ul Rahman u kwam halen om ergens heen te gaan met Aziz Ul Rahman (CGVS p. 30). Het is ongeloofwaardig dat de Taliban iemand tot commandant zou willen maken die zo duidelijk niets te maken had of wilde hebben met hun organisatie.

Ten tweede bezat u ook geen vaardigheden die u interessant maakten als commandant voor de Taliban. U hebt nooit scholing genoten, ook geen religieuze, en ging zelfs niet naar de moskee (CGVS p. 13). Ook verklaart u nooit een geweer afgevuurd te hebben (CGVS p. 20). Het is volledig ongeloofwaardig dat de Taliban iemand die geen enkele ervaring heeft met religie of vuurwapens tot commandant zou willen maken.

Ten derde verklaart u dat de Taliban u als opvolger wilde omdat u familie was van uw ooms (CGVS p. 30), maar als dit argument de doorslag gaf, zou het ongeloofwaardig zijn dat ze u verkozen boven uw vriend M(...). Niet alleen verklaart u dat hij de zoon van Aziz Ul Rahman is, en dus veel directer verwant aan de vorige commandanten, maar vooral werkte hij al voor de Taliban en zag u hem steeds met een wapen (CGVS p. 19). Zowel op het vlak van verwantschap als op het vlak van ervaring is het dus ongeloofwaardig dat de Taliban u zou verkiezen als commandant boven M(...). U verklaart dat ze hem niet wilden omdat hij al bij de Taliban zat en omdat ze al wisten dat hij bij hen zat (CGVS p. 30), maar logisch gezien zou dat hem net een voordeel moeten opleveren.

Ten vierde is het volstrekt ongeloofwaardig dat de Taliban u net als commandant zou willen hebben omdat u dat absoluut niet wilde (CGVS p. 30). Een commandant die met geweld gedwongen moet worden om dit te zijn, zou namelijk geen effectieve leider zijn. Bijgevolg zijn uw verklaringen dat de Taliban dreigvideo's maakte, uw maternale oom in elkaar sloeg en uw moeders arm brak (CGVS p. 30) om u te overtuigen hun commandant te worden, volstrekt ongeloofwaardig.

Samen doen deze elementen besluiten dat uw verklaringen over de plannen die de Taliban met u had volstrekt ongeloofwaardig zijn. Aangezien dit de kern uitmaakt van uw angst, ondermijnt dit ook de geloofwaardigheid van de rest van uw relaas."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die een ander licht vermogen te werpen op bovenstaande pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban uitgerekend hem in de rol van hun commandant zouden zien. Met zijn opmerking "*dat er geen algemeen criteria is bij de rekrutering van Taliban*" toont verzoeker niet aan waarom de taliban, in weerwil van de in de bestreden beslissing aangehaalde argumenten die op overtuigende wijze pleiten voor het tegendeel, alsnog voor hem zouden kiezen als opvolger van zijn ooms, voor zover aan de beweerde familiale band nog enig geloof zou kunnen worden gehecht. Door andermaal zijn vermeende verwantschap met Malik Jeypour en Aziz Ul Rahman aan te halen als reden waarom de taliban hem zouden willen rekruteren, gaat verzoeker voorbij aan de pertinente overweging van de commissaris-generaal dat het niet geloofwaardig is dat de taliban hem zouden verkiezen boven zijn vriend M., tevens de zoon van Aziz Ul Rahman. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verduidelijkt dat zijn rekrutering tot doel heeft hem op te leiden zodat hij in de toekomst de functie van zijn ooms zou kunnen overnemen, weerlegt hij geenszins de in de bestreden beslissing geuite fundamentele bezwaren bij zijn geschiktheid als talibanleider. Ook ervan uitgaand dat verzoeker in geval van rekrutering niet onmiddellijk commandant zou worden en eerst nog zou worden opgeleid, kan niet worden ingezien waarom zijn profiel hem in de ogen van de taliban een geschikte kandidaat-opvolger van zijn ooms zou maken. Verzoeker blijft in gebreke dit cruciale element van zijn relaas – zijn weigering om de taliban te vervoegen en er een leidersrol op te nemen ligt volgens hem ten grondslag aan zijn vrees bij terugkeer – *in concreto* aannemelijk te maken.

Daar verzoeker zijn voorgehouden familiale banden met machtige talibanleden niet aannemelijk maakt, kunnen deze logischerwijze geen aannemelijke grond opleveren voor de beweerde vervolging door de (voormalige) Afghaanse overheid.

In dit verband motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verder als volgt:

"Zelfs indien het CGVS uw hypothetische profiel echter als aannemelijk zou beschouwen –quod non-verleent u geen geloofwaardigheid aan uw vervolging door de overheid. U weet uw verklaringen over de raids die de overheid uitvoerde op uw huis namelijk niet aannemelijk te maken. Ten eerste zijn uw verklaringen over de raids tegenstrijdig. U verklaarde eerst dat de overheid iedereen die ze aantroffen in jullie huis doodden (CGVS p. 23), om na enkele vragen te stellen dat alle vrouwen die als enigen aanwezig waren niet gedood werden, maar uit het huis werden gegooid en ondervraagd (CGVS p. 23). Nog enkele vragen later stelt u dan weer dat er niemand aanwezig was in uw huis tijdens de raid (CGVS p. 24). Deze tegenstrijdigheden zijn dermate fundamenteel dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig ondermijnen.

Ten tweede verklaart u dat de overheid foto's van u, Aziz Ul Rahman en Malik Jeypour toonde en dat ze vroegen waar jullie waren (CGVS p. 23). De raid vond echter plaats na de dood van Malik Jeypour, die zelfs in de pers verscheen, dus het is niet aannemelijk dat de overheid nog op zoek zou zijn naar deze dode Talibanleider.

Ten derde is het niet aannemelijk dat de overheid specifiek naar u op zoek was. U verklaart namelijk dat zij niet enkel uw eigen huis aanviel, maar ook raids uitvoerde op naburige huizen op zoek naar de Taliban (CGVS p. 24). U bevond zich zelf echter in het huis van uw maternale oom, dat niet ver weg lag (CGVS

p. 24). Dat de overheid het huis van dit dichte familielid links liet liggen, maakt het niet aannemelijk dat ze naar u op zoek waren.

Deze elementen samen doen besluiten dat u ook uw verklaringen over de vervolging door de overheid niet aannemelijk weet te maken. De snel opeenvolgende tegenstrijdigheden doen bovendien vermoeden dat u dit deel van uw relaas opbouwde gedurende uw procedure en het persoonlijk onderhoud.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet worden betwist, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad merkt nog op dat, daargelaten de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn vervolging door de (voormalige) overheid, zijn vrees in dit verband thans niet meer actueel is, gelet op de machtsvername in Afghanistan door de taliban in augustus 2021 en het feit dat zij er sindsdien de de-facto-overheid uitmaken.

De Raad merkt tot slot op dat verzoeker volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat:

“Ten vierde komt het relaas dat u uiteenzette tijdens uw persoonlijke onderhouden op het CGVS op [15] juni en 3 augustus 2021 absoluut niet overeen met de verklaringen die u op 29 [juli] 2020 aflegde in het kader van uw asielaanvraag (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV)). U vermeldde de kern van het relaas dat u vertelde op het CGVS toen helemaal niet, namelijk de identiteit van uw ooms als Talibancommandanten. Na confrontatie verklaart u dat u niet over uw ooms sprak omdat daar niet naar gevraagd werd en dat u wel over de Taliban sprak, maar dat er werd gezegd dat u dat voor het interview op het CGVS moest houden (CGVS p. 31). Niet alleen is deze verklaring niet geloofwaardig, bovendien zijn uw verklaringen over de Taliban wel degelijk genoteerd op 29 [juli] 2020, maar verklaarde u toen niets over uw ooms. U verklaarde enkel dat de Taliban u dwong om naar de madrassa te gaan tegen uw wil. U verklaarde dat u in de problemen was gekomen omdat u tegen uw vrienden zei dat u de Taliban om die reden zou aanklagen en dat de Taliban u er daarom van verdacht hen verraden te hebben nadat ze werden aangevallen door de autoriteiten (NBMV). U ontkent dat dat uw verklaringen waren (CGVS p. 31), maar deze verklaringen wijken zo hard af van het relaas dat u later vertelde, dat het niet geloofwaardig is dat dit verklaard kan worden door uw honger op dat moment, zoals u aanhaalt (CGVS p. 20; 31).

Naast deze flagrante tegenstrijdigheden, gaf u op 29 [juli] 2020 ook aan slechts drie maanden eerder te zijn vertrokken uit Afghanistan, waar u op het CGVS vertelde dat u een jaar onderweg was geweest (CGVS p. 20).

Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Ten vijfde weet u uw verklaringen omtrent de dood van Nurallam niet geloofwaardig te maken. U verklaarde ten eerste dat Nurallam gedood werd ongeveer een jaar voor uw vertrek (CGVS p. 31), dus in de zomer van 2018 (nvdr). Uit informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt echter dat Nurallam reeds stierf in 2014, bij een overheidsoperatie. Ten tweede is het niet aannemelijk dat M(...), die Nurallam volgens uw verklaringen om het leven bracht, u zou dwingen om de eer voor deze moord op te strijken. U verklaart dat hij dat deed opdat u de macht van Malik Jeypour terug zou krijgen (CGVS p. 30), maar deze redenering is supra reeds ontkracht. Deze elementen leiden ertoe dat uw verklaringen omtrent de dood van Nurallam niet geloofwaardig zijn, en dat bijgevolg ook uw vervolging door de nabestaanden van Nurallam geen grond meer heeft. Bovendien weet u uw acute vrees hiervoor ook afzonderlijk niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk zelf dat er helemaal niets gebeurde tussen de moord op Nurallam en uw vertrek een jaar later (CGVS p. 31), wat niet overeen komt met uw voorgehouden acute vrees voor vervolging.

Ten zesde bevat uw relaas op het CGVS ook enkele ad hoc-toevoegingen die uw geloofwaardigheid ondermijnen. Zo verklaart u eerst dat uw ooms Y(...) en A(...) gedood werden door uw paternale stiefneven (CGVS p. 10). Als er naar uw exacte familieband met deze neven wordt gevraagd, zegt u plots dat het om burens gaat (CGVS p. 12). Het is echter onwaarschijnlijk dat u hen in dat geval een specifieke aanduiding als paternale stiefneven zou geven. Bovendien zegt u ook geen informatie te hebben over hun ouders en zegt u dat ze niemand hebben in het dorp (CGVS p. 12), wat opmerkelijk is indien het om uw burens gaat. U verklaart eerst geen informatie te hebben omtrent de redenen voor de dood van Y(...) en A(...) (CGVS p. 10), pas bij een expliciete vraag naar een grondconflict geeft u aan dat dit de reden was (CGVS p. 16). Deze verklaring lijkt dus een groot ad hoc-karakter te hebben.

Ten zevende zijn uw verklaringen over de geruchten die rondgingen dat Daesh u wilde vermoorden blote en hypothetische beweringen (CGVS p. 22). In het licht van de ongeloofwaardigheid van de rest van uw relaas, zoals supra uit de doeken gedaan, leidt dat ertoe dat u ook deze verklaringen niet aannemelijk weet te maken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde: Italië en Frankrijk (CGVS p. 20-21). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliет in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging."

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban en de (voormalige) overheid.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, die hem zouden zoeken omdat hij zich onttrok aan zijn toekomstige functie als talibancommandant, en de overheid, omwille van zijn vermeende banden met de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en zijn voorgehouden vrees voor de voormalige Afghaanse overheid hoe dan ook niet langer actueel is in het licht van de recente machtsvername door de taliban.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Dat de voormalige overheid en buitenlandse troepen zich hebben teruggetrokken uit Afghanistan doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Ook het gegeven dat het huidige regime van de taliban niet internationaal wordt erkend werpt geen nieuw licht op de zaak. Er is heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA “*Afghanistan. Security situation*”, augustus 2022, p. 36- 43). Verder brengt verzoeker geen enkele objectieve landeninformatie aan die zijn bewering ondersteunt dat er op heden geen humanitaire hulp meer geleverd wordt. In de beschikbare landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt is er alleszins geen enkele ernstige aanwijzing te vinden dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de

nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan evenwel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT